

Kvocam li i ja 7920 minuta godišnje?!

Evo i novog istraživanja koje žene pokušava strpati u naporne i histerične kokodakalice kao kontrast vječno stalozženim i smirenim muškarcima koji uopće ne kvocaju, misle si svoje i padaju kao žrtve dosadnih ženskih „pilana“

„Ne ostavljaj na stolu zakorenu šalicu polupopijene kave!“, „Ne stavlja velike rajngle u sudoper jer će vode biti posvuda!“, „Stišaj taj svoj Depeche Mode, probijaju mi uši!“, „Tiše razgovaraj na telefon, ne mogu se koncentrirati...“, „Daj, ja ću to odrezati, jer ćeš si ti inače porezati prste...“ - ne, to nisu moja zvocanja i kvocanja. To, dosadno, poput pijavice, ne ponavljam ja svom Dragom, već On meni. Budući da ne živimo u vili od 1000 kvadrata, već u stančiću veličine haiku dvostiha, onda svako svakome (svako malo) nešto spočitne - meni se ne sviđa što njegove majice vise posvuda poput velikih šatorskih krila ili platna za renesansni jedrenjak (jer čovjek ima 2 metra i 115 kila), a njemu pak, što se popikava na moje štiklice koje kao da se neprestano poduplavaju (posebno noću)...

Draga, jesi li za besplatni meksički-spa?

Ima jedna stvar koja mi je posebno „omiljena“. U posljednje vrijeme moj muž, s dečkima, svaki tjedan ima svoju tzv. [Veselu srijedu](#). Vesela srijeda uključuje one uobičajene razbibrige koje oplemenjuju i relaksiraju mnoge muškarce - pivo, prežderavanje i mjerkanje komada... I ne bi to, što se mene tiče, bilo ništa nezgodno ili enervantno, da nema onog kasnonoćnog povratka kući. Ne znam zbog čega neke žene očajavaju kad im se muž ne vrati kući nakon izlaska, već prespava kod pitaj-boga-koga... Za mene bi bilo pravo osvježenje da se moj Dragi vrati u osvit kad ja već svjež i odmorena doručkujem [muesle](#) i sok od naranče. Ovako, njegov me povratak, usred noći, totalno izbezumljuje - taman zapadnem u najsladji san, kad eto ti njega, ravno iz Meksičkog restorana - skine leće iz očiju, tetura (što od ćoravosti, što od pive), baca se na krevet, vrti se, diše glasno poput američkog bizona, započinje simfoniju [hrkanja](#) (à la parobrod)...

Usprkos nemuštom reda-radi tuširanju, arome i mirisi pive, čilija, luka i zapečenog sira teško odlaze s njegove kože, pa se polako otpuštaju iz pora u zrak (i natapaju plahtu), poput onih čudesnih omekšivača koje danima otpuštaju mirisne perle kada njima operete svoje rublje. Ta sinergija aroma traje i traje i umjesto da me „zamanta“ i

uljuljka u san, čini me stravično nervoznom, jer nisam niti platila, niti tražila ovaj intenzivni meksički-spa tretman.

Tko tu koga „pili“?

Ali, eto, usprkos činjenici da mnoge žene, poput mene, satima mogu nabrajati što im sve smeta kod njihovih muževa i partnera, dobili smo još jednu „znanstvenu“ studiju o ženskom kvocanju i svemu onome što muškarce smeta kod žena. Jer mi smo očito po *defaultu* iritantniji spol, pa se razno razne „studije“ i dalje bave nevjerovatno važnim pitanjem - koliko minuta godišnje žene provode ključajući svoje jadne partnere. Nema šanse da bude obrnuto - koliko minuta godišnje muškarci provode pileći živce svojim partnericama.

Zdravstvena kampanja Everyman, naime, provela je znanstvenu studiju o tome koliko žene godišnje potroše na prigovaranje svojim muževima/dečkima. Studija je provedena na 3000 ispitanika i rezultat je sljedeći - žene 7920 minuta godišnje provedu prigovarajući svojim partnerima (što iznosi oko 2 i pol sata svaki tjedan, tj. 5 i pol dana godišnje). Prigovori se najčešće odnose na to da su muškarci totalno nekorisni u kući i da ne brinu za svoje zdravlje. Čemu takve studije služe, što pokušavaju dokazati i zašto se na njih troši novac, nemam pojma (možda bi me sad neki vrli sociolog potegnuo za uši zbog mog neznanja), ali znam da bih jaaako voljela vidjeti rezultate obrnute studije. Dakle, cure, tko kome u vezi stalno prigovara?! I tko kome više ide na živce?!